

Οι εξεγέρσεις του χθες να γίνουν οι ανατροπές του αύριο

Έντεκα χρόνια μετά το Δεκέμβρη του 2008, τότε που το οπλισμένο χέρι του κράτους σημάδεψε και σκότωσε ξανά, για να επιτελέσει το σκοπό του. Να επικυρώσει για μια ακόμα φορά το μονοπώλιο του κράτους στην άσκηση της βίας. Έντεκα χρόνια μετά το Δεκέμβρη του 2008, τότε που αυθόρμητα νέοι, μαθητές, φοιτητές, μετανάστες, άνεργοι, επισφαλείς εργαζόμενοι, ομοφυλόφιλοι, γυναίκες και άντρες που ζούσαν στο πετσί τους την καταπίεση και που τόσα χρόνια τρώγαν στη μάπα βία με στρογγυλή σφραγίδα βγήκαν στους δρόμους και κατέθεσαν τις δικές τους απόψεις σχετικά τη βία και την προέλευση της. Για περισσότερο από ένα μήνα σε όλη την επικράτεια ξέσπασαν συγκρούσεις με τις ομάδες καταστολής, έγιναν εμπρησμοί σε αστυνομικά τμήματα και τράπεζες, καταλήψεις σε κρατικά κτήρια και εκπαιδευτικά ιδρύματα, λεηλασίες στα χλιδάτα μαγαζιά των πλουσίων, παρεμβάσεις, διαδηλώσεις, απαλλοτριώσεις σε super market, συγκροτήθηκαν συνελεύσεις και συντονιστικά, ομάδες νομικής βοήθειας και πρώτων βοηθειών. Οι άνθρωποι που βρέθηκαν τότε στους δρόμους πήραν μια γερή ανάσα ελευθερίας και ξαναγύρισαν στην καθημερινότητα τους. Αυτό που έμεινε όμως είναι και το πιο σημαντικό: ότι όταν πιστέψουμε ότι έχουμε τη δύναμη μπορούμε να κάνουμε τα πάντα.

Έντεκα χρόνια μετά δεν υπάρχει χώρος ούτε για δάκρυα ούτε για μνημόσυνα. Αν θέλουμε πραγματικά να μην πάει στράφι η εξέγερση που ακολούθησε τη δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Κορκονέα, αν θέλουμε πραγματικά να μείνει κάτι από εκείνα τα χριστούγεννα του 2008 που αναβλήθηκαν επ' αόριστον, τότε θα πρέπει να δούμε κατάματα το σημερινό επίδικο και να σηκώσουμε το γάντι απέναντι στην εξουσία. Μια εξουσία που αφήνει το δολοφόνο Κορκονέα να κυκλοφορεί ελεύθερος και ταυτόχρονα εξοντώνει πολιτικούς κρατούμενους δίχως αποδεικτικά στοιχεία.

Η νέα κυβέρνηση παρέλαβε μια κοινωνική έρημο, παρακαταθήκη από τα χρόνια εξουσίας του σύριζα. Με περιορισμένες επιλογές στη χάραξη οικονομικής πολιτικής μιας και οι κατευθύνσεις έχουν δοθεί εδώ και χρόνια, η νέα δημοκρατία στην προσπάθεια της να διαφοροποιηθεί, επένδυσε στο δόγμα της τάξης και ασφάλειας κλείνοντας το μάτι στα πιο σιχαμερά και συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας που ζούμε. Φασίστες, παπαδαριό, караβανάδες, μπάτσους.

Μέσα από μια αξιοθαύμαστη συστράτευση των μμε προσπαθούν να μας πείσουν ότι όλα τα προβλήματα μας οφείλονται στους κατατρεγμένους ασκεπείς μετανάστες που τους στερήθηκαν τα πάντα και αναζητούν μια ελπίδα για τη ζωή τους ή ότι οφείλονται στα Εξάρχεια, την πηγή της ανομίας, το ανοιχτό κουτί της Πανδώρας του καιρού μας. Για ποια «ανομία» μας μιλάνε και για ποια νομιμότητα; Ξέρουμε καλά ότι η αστική νομιμότητα είναι η νομιμότητα των πλουσίων και η ανομία που πολεμάνε είναι το δίκιο των από τα κάτω. Ποια είναι η ηθική τους όταν μιλάνε για «μεταναστευτική εισβολή» και αρνούνται να προσφέρουν φιλοξενία σε μετανάστες ενώ ταυτόχρονα φορτώνονται για έξι μήνες κάθε χρόνο 20.000.000 τουρίστες έναντι πληρωμής;

Ο στόχος τους είναι πάντα στα πιο αδύναμα κομμάτια της κοινωνίας, σε αυτούς που στενάζουν στις κακοπληρωμένες δουλειές, που ασφυκτιούν μέσα στις κοινωνικές νόρμες, σε αυτούς που κυνηγημένοι προσπαθούν να βρουν ένα τόπο να στήσουν τη ζωή τους, σε αυτούς που αγχώνονται για τα χρόνια που έρχονται και απελπίζονται για τα χρόνια που φύγαν. Όταν χτυπάνε τους μετανάστες, το πιο υποτιμημένο κομμάτι αυτής της κοινωνίας, ξέρουμε καλά ότι έρχεται η σειρά μας.

Όταν χτυπάνε το αναρχικό κίνημα το κάνουν για να είμαστε όλοι ακόμα πιο αδύναμοι την επόμενη φορά που θα προσπαθήσουμε να διεκδικήσουμε κάτι από αυτά που μας κλέβουν. Όταν χτυπάνε το άσυλο και τις καταλήψεις χτυπάνε τις δομές του αγώνα, τα εργαλεία που είναι πάντα στη διάθεση όσων κάνουν το βήμα να κατέβουν στους δρόμους για να υπερασπιστούν τις ζωές τους.

Γιατί τα πραγματικά προβλήματα μας είναι η ανασφάλεια, η ανεργία, οι σκατοδουλειές, τα ωράρια που έχουν γίνει λάστιχο, ο τσαμπουκάς των αφεντικών που έχει γίνει κανόνας, η ανύπαρκτη δημόσια υγεία, οι συντάξεις που όλο τις πληρώνουμε και ποτέ δεν θα τις πάρουμε,

η ντροπή να ζουν δύο γενιές με τη σύνταξη του γέρου, ο ελεύθερος χρόνος που δεν υπάρχει, η αναμονή για την προκήρυξη του επόμενου οχτάμηνου, οι μετρημένες θέσεις στους παιδικούς σταθμούς, το μηνιάτικο που ποτέ δεν φτάνει για ένα μήνα, τα επιδόματα που πάντα κάπου σκαλώνουν και κόβονται, η επιστροφή του δώρου χριστουγέννων στα αφεντικά με σκυμμένο το κεφάλι, το μισό ένσημο τη βδομάδα, η αγωνία να τελειώσεις τη σχολή και η μεγαλύτερη αγωνία με το που πάρεις το χαρτί, το μόνιμο φλερτ με την κατάθλιψη και το σημαντικότερο, ότι προσπαθούμε να παλέψουμε με όλα τα παραπάνω μόνες και μόνοι.

Αυτή είναι η βία που ζούμε καθημερινά. Ενάντια σε αυτή τη βία εξεγερθήκαμε έντεκα χρόνια πριν. Για αυτούς τους λόγους αξίζει να αγωνιζόμαστε. Για να κερδίσουμε τη ζωή μας, κόντρα στην εξατομίκευση και την παραίτηση. Και ο δρόμος για αυτό είναι ένας: συλλογικοποίηση, αλληλεγγύη, οργάνωση, αγώνας, ανατροπή. Το ξέρουμε καλά: Όσοι και όσες έθεσαν τον εαυτό τους στο στρατόπεδο της ανατροπής του καπιταλισμού, με σκοπό έναν κόσμο αλληλεγγύης και ισότητας είναι αυτοί και αυτές που πρώτοι αντιμετώπισαν, αντιμετωπίζουν και θα αντιμετωπίζουν τις επιθέσεις της κυριαρχίας, είτε φυσικές είτε ιδεολογικές, είτε κρατικά οργανωμένες είτε «κοινωνικά υπαγορευμένες».

Αυτό συμβαίνει και τώρα. Το κράτος επιτίθεται ξανά, στους μετανάστες εκκενώνοντας τις καταλήψεις στέγης και μεταφέροντας τους σε λασπωμένα αντίσκηνα στη μέση του πουθενά, στις δομές του κινήματος εκκενώνοντας πολιτικές καταλήψεις, βιαιοπραγεί σε νέους και επιτίθεται σεξιστικά σε κοπέλες, καταργεί το άσυλο τρομοκρατώντας το φοιτητικό κίνημα που προσπαθεί να ξεπηδήσει, σπέρνει φόβο μέσα από τα δελτία των οχτώ, στήνει νέες ειδικές φυλακές και ακόμα πιο αυστηρούς νόμους για να δικαιολογεί την βία του, με φαιδρά τελεσίγραφα μας ζητάει να παραδώσουμε τα όπλα, να παρατήσουμε τις ζωές μας στα χέρια τους. Επιχειρεί να μας κάνει σαφές ότι δεν υπάρχει γυρισμός για όποιον μπει στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής και αμφισβητήσει το δικαίωμα του κράτους στο μονοπώλιο της βίας. Το κίνημα και συγκεκριμένα ο αντιεξουσιαστικός χώρος έχει δείξει εδώ και πολλά χρόνια ότι δε θα τρομοκρατηθεί, δεν θα λυγίσει, δε θα παραιτηθεί. Έχουμε διαλέξει πλευρά ανάμεσα στον κόσμο της υποταγής, της μισαλλοδοξίας, του χαφιεδισμού και της ξεφτίλας και στον κόσμο του αγώνα, της αλληλεγγύης, της αξιοπρέπειας. Και θα σηκώσουμε το γάντι που μας πετάνε και πάλι.

Αντικατασταλτική πορεία 6 Δεκεμβρίου, 18:00 Προκάτ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΔΟΜΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΠΟΥ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΕΠΙΘΕΣΗ

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΤΟΝ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΦΟΒΟ,
ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟ**

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Αυτόνομο Στέκι Ξάνθης
stekiksanthis.squat.gr

